

Η Πόπη Γανιάρη, ιστορική αγωνίστρια του εργατικού κινήματος και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, μιλάει στην Παντιέρα ενόψει των εκλογών της 21ης Μαΐου.

Με μακρά θητεία στους πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες της Μεταπολίτευσης, από τους φοιτητικούς αγώνες της δεκαετίας του ’70 και το κίνημα των καταλήψεων του 1979, που ανέτρεψε και έστειλε στα αζήτητα τον -ψηφισμένο από τη Βουλή- **νόμο 815** για τα Πανεπιστήμια, μέχρι τους κατοπινούς εργατικούς αγώνες και τις διεκδικήσεις των κινημάτων πόλης, η Πόπη, πρώην μέλος της Κεντρικής Συντονιστικής Επιτροπής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μίλησε στην κάμερα της Παντιέρας το μεσημέρι της Κυριακής 7 Μάη 2023.

Δείτε όσα μας είπε στο βίντεο που ακολουθεί:

“Λέγεται συχνά ότι οι κοινοβουλευτικές εκλογές είναι η κορυφαία στιγμή της Δημοκρατίας. Τίποτα δεν είναι λιγότερο αληθινό.

Στην πραγματικότητα είναι η στιγμή που ο λαός (ανάμεσά τους και αυτοί που στα προηγούμενα 4 χρόνια αγωνίστηκαν και μάτωσαν για τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα) καλείται να αναθέσει στους *«ειδικούς»*, τους επαγγελματίες της πολιτικής, την υπεράσπιση των συμφερόντων του μέσα από τα κοινοβουλευτικά έδρανα.

Όμως τίποτα δεν παίζεται πραγματικά εκεί.

Τα πάντα, και πρώτα απ’ όλα η **ανατροπή του κοινωνικού συσχετισμού υπέρ της εργατικής τάξης,** κρίνονται **στο δρόμο.**

Στην **αποφασιστική** και **ανυποχώρητη πάλη.**

Στους αγώνες που δεν υποκλίνονται στη *«νομιμότητά»* των από πάνω, δεν πτοούνται από την καταστολή, αντίθετα παλεύουν να τις ανατρέψουν.

Αυτοί οι αγώνες **σημάδεψαν** την τελευταία τετραετία και, παρά τα εμπόδια (καραντίνα που σήμαινε απομόνωση των εργαζόμενων και των νέων, απαγόρευση κινητοποιήσεων, περιστολή δικαιωμάτων και ελευθεριών) και πάνω σ' αυτό το έδαφος την ανηλεή νομοθετική και κατασταλτική επίθεση της κυβέρνησης ενάντια στον κόσμο της εργασίας και τη νεολαία, παρ' όλα αυτά, κέρδισαν σημαντικές νίκες.

Έστειλαν τους ναζί της **Χρυσής Αυγής** στη φυλακή.

Ακύρωσαν στην πράξη την **Πανεπιστημιακή Αστυνομία.**

Κέρδισαν συλλογικές συμβάσεις ακόμα και στους χώρους της πιο μαύρης, ρευστής και ελαστικής εργασίας, παράδειγμα οι **ντελιβεράδες.**

Πάγωσαν την **αξιολόγηση** στο χώρο της εκπαίδευσης.

Οδήγησαν στη δικαιοσύνη βιαστές, σεξιστές και ρατσιστές.

Έσπασαν την **απαγόρευση των απεργιών** και ήδη τον πρώτο μήνα της καραντίνας, γιατροί και νοσηλευτές κατέβηκαν σε απεργία για να διεκδικήσουν την αναβάθμιση του Δημόσιου Συστήματος Υγείας.

Αψήφησαν την **απαγόρευση των διαδηλώσεων** και τίμησαν την επέτειο της **17ης Νοέμβρη.**

Δόθηκαν μάχες για την προστασία της **λαϊκής κατοικίας** από τους **πλειστηριασμούς,** πολλές απ' αυτές νικηφόρες.

Σ' όλους αυτούς τους αγώνες τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν στην πρώτη γραμμή.

Το αποτύπωμα αυτών των αγώνων φιλοδοξεί να εκφράσει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τη συμμετοχή της στις εκλογές, όχι για να το καπηλευτεί ή να το διαχειριστεί, αλλά για να του δώσει χώρο και φωνή μέσα στον πολιτικό διάλογο που διεξάγεται με αφορμή τις εκλογές.

Και ακόμα παραπέρα να εκφραστεί το **ιδεολογικό και πολιτικό υπόβαθρο** αυτών των αγώνων που, συνειδητά η ασυνείδητα, αντικειμενικά, μέσα απ' την ποιότητά τους

υποστηρίζουν ότι **στον καπιταλισμό δεν υπάρχουν λύσεις win-win.** Η μάχη ανάμεσα στις δυνάμεις της **εργασίας** και του **κεφαλαίου** είναι μάχη ζωής και θανάτου και δεν μπορεί να λυθεί παρά με την καταστροφή του ενός η του άλλου αντίπαλου.

> Η ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ κάθε άλλο παρά μπορεί να θεωρηθεί χαμένη. Αντίθετα, είναι κερδισμένη για το κίνημα και τους αγώνες!

Πόσο μακριά είναι όλα αυτά από τις κοκορομαχίες των κοινοβουλευτικών κομμάτων που διαγκωνίζονται για το ποιος είναι ο καλύτερος εγγυητής της σταθερότητας του αστικού συστήματος...

Που θέλουν να μας πείσουν ότι υπάρχουν **έξυπνες ιδέες** για το πώς να φτιάξουμε ομελέτα χωρίς να σπάσουμε αυγά.

Ότι οι αγώνες πρέπει να αυτοπεριορίζονται μέχρι ένα μακρινό μέλλον στο οποίο θα *«έχουν ωριμάσει οι συνθήκες»* (πώς ακριβώς; Από μόνες τους;)

Ε, λοιπόν, όχι! Η δύναμη και η δυναμική τόσων ηρωικών αγώνων δεν πρέπει να θαφτεί ούτε κάτω από τη δημαγωγία, ούτε κάτω από τη μικροαστική σκόνη που σηκώνουν οι εκλογές.

Αντίθετα πρέπει να αναδειχτούν και να φωτίσουν το μέλλον της ταξικής πάλης.

Γι' αυτό σ' αυτό το πεδίο, το πεδίο των κοινοβουλευτικών εκλογών, το ήδη αισχρά υπονομευμένο, στο οποίο καλούνται να διαγωνιστούν *«ισότιμα»* αφεντικά και εργαζόμενοι, εξουσιαστές και εξουσιαζόμενοι, ο καθείς με τα όπλα του και με τις περγαμηνές του, το σημαντικό δεν είναι οι 1-2 μονάδες που μπορεί να κερδίσει ή να χάσει ένα κοινοβουλευτικό κόμμα. Γιατί, τόσο από τη θέση της αντιπολίτευσης, όσο και από τη θέση της κυβέρνησης, με τις βασικές παραδοχές που έχουν κάνει, πολιτεύονται με την ίδια λογική.

Το σημαντικό είναι να καταγραφούν ενισχυμένες οι ζωντανές δυνάμεις της κοινωνίας, οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής αντιπαράθεσης και της ανατροπής.

Γι' αυτό **η ψήφος στην** ΑΝΤΑΡΣΥΑ **κάθε άλλο παρά μπορεί να θεωρηθεί χαμένη. Αντίθετα είναι κερδισμένη για το κίνημα και τους αγώνες."**